

KLARA
FESTIVAL

Sun 17.3
2019

BO
ZAR

BOZAR NEXT GENERATION

Noa Wildschut *violin*
Elisabeth Brauss *piano*

MAIN PARTNERS

ARTISTIC PARTNERS

FUNDING PARTNERS

Programme	3
Toelichting	4
Clé d'écoute	5
Programme notes	7

“Was sollten wir auch mit dem Glück anfangen, da Unglück noch der einzige Reiz ist, der uns übrig bleibt.”

Franz Schubert

BOZAR NEXT GENERATION

Noa Wildschut *violin*
Elisabeth Brauss *piano*

FRANZ SCHUBERT 1797-1828

› Sonata for violin and piano in A major, Op. 162, D574 (1817)

Allegro moderato

Scherzo: Presto

Andantino

Allegro vivace

CÉSAR FRANCK 1822-1890

› Sonata for violin and piano in A major (1886)

Allegretto ben moderato

Allegro

Ben moderato: Recitativo-Fantasia

Allegretto poco mosso

CAMILLE SAINT-SAËNS 1835-1921

› Danse macabre, Op. 40 (1874)

The concert is expected to end at 12:00

Share your festival experiences now on social media!
#klarafestival19

co-production Klarafestival, BOZAR
flowers by Daniel Ost
chocolate gifts by Neuhaus

Klarafestival and BOZAR
are supported by

Klarafestival
is supported by

BOZAR
is supported by

EEN NIEUWE GENERATIE KAMERMUSICI

Hoewel de Nederlandse violiste Noa Wildschut nog maar 17 jaar oud is, heeft ze haar plaats in de klassieke muziekwereld al veroverd. Critici loven haar originele, geraffineerde en spontane spel. Op haar zevende maakte ze haar debuut in het Concertgebouw Amsterdam met een optreden tijdens The Night of the Promising en in 2016 werd ze 'exclusive recording artist' bij Warner Classics. Vandaag is Wildschut een veelgevraagde violiste voor festivals, recitals en solo-optredens over heel de wereld. Ze speelt samen met doorwinterde musici als Anne-Sophie Mutter, Janine Jansen en Vesko Eschkenazy. Bovendien soleert ze met grote orkesten als het Pittsburgh Symphony Orchestra, het Sinfonieorchester Basel en het Orquestra Sinfônica Municipal de João Pessoa in Brazilië. Vandaag brengt Wildschut een programma met werk van Schubert, Franck en Saint-Saëns.

Een blik op zijn oeuvre werpend, kan men constateren dat **Franz Schubert** erg weinig heeft gecomponeerd voor viool. Dat is opvallend aangezien hij bekend stond als een getalenteerd violist. Waarschijnlijk kan men dit verklaren door het succes van de vioolvirtuoos Paganini en zijn halsbrekende spel. Schuberts compositiestijl, die zich kenmerkt door een uitgesponnen lyriek, staat

lijnrecht tegenover elke technische uitbundigheid. De *Sonate voor viool en piano in A majeur* bestaat uit vier delen. In het eerste deel, *Allegro moderato*, schemert duidelijk Schuberts meesterschap als liedcomponist door. De viool trekt al de aandacht naar zich toe door een grote lyrische inventiviteit, terwijl de piano niet meer dan een begeleidingsfunctie heeft. In het tweede deel, *Scherzo. Presto*, zijn beide instrumenten wel evenwaardig en spelen ze een scherpsend spel. Het derde trage deel is een ABA-vorm waarbij de schrijftuur opnieuw herinneringen oproept aan Schuberts liederen. Anders dan bij het eerste deel vervult de piano gaandeweg een steeds belangrijkere functie. In een conventionele sonate zou eigenlijk het trage deel voorafgaan aan het *Scherzo*, maar omdat de finale, *Allegro Vivaco*, qua karakter sterk aanleunt bij het *Scherzo* wisselde Schubert de middendelen om teneinde voor voldoende contrast te zorgen.

Net als Schubert schreef **César Franck** met zijn *Sonate voor viool en piano in A majeur* een vierdelige sonate. Franck componeerde dit werk als huwelijksge-schenk voor zijn goede vriend en wereld-vermaarde violist Eugène Ysaÿe. Hoewel Ysaÿe bekend stond als een van de grootste vioolvirtuozen van zijn tijd, is het zoeken in Francks partituur naar technisch en virtuoos vernuft. De sonate start aarzelend met een dissonante vijfklank in de

piano, waarna de viool hierop een lyrische melodie ontwikkelt. Het tweede deel is zoals in Schuberts sonate niet het verwachte langzame deel. Franck schijft hiervoor in de plaats een nerveus *Allegro* waarbij viool en piano met elkaar rivaliseren. Het derde deel, *Recitativo fantasia*, heeft een erg vrije vorm. Daarnaast geven de herhalende ritmes deze beweging een meditatief karakter. De levendige finale kenmerkt zich door Francks uitstekende beheersing van canontech-nieken. Verder zijn er ook thema's te horen uit de vorige delen. Dit cyclische principe keert vaak terug in Francks composities.

Na deze twee grote sonates besluit Noa Wildschut het concert met **Camille Saint-Saëns'** populaire *Danse Macabre*. Saint-Saëns baseerde zich voor dit werk op Henri Cazalis' gelijknamige gedicht. Bij de beluistering van de compositie hoort men haast letterlijk het gedicht. Zo slaat de 'harp' middernacht, neemt de dood zijn viool vast en speelt het orkest een wiegende walsmelodie. Op het einde kraait de haan (de hobo) en komt er plots een einde aan de lugubere dans. Vandaag wordt de *Danse macabre* opgevoerd in een arrangement voor viool en piano.

Maarten Sterckx

UNE NOUVELLE GÉNÉRATION DE MUSICIENS DE CHAMBRE

La violoniste néerlandaise Noa Wildschut n'a que 17 ans, et pourtant, elle a déjà conquis sa place dans le monde de la musique classique. Les critiques encensent son jeu original, raffiné et spontané. C'est à l'âge de 7 ans qu'elle fait ses débuts au Concertgebouw d'Amsterdam lors de l'événement The Night of the Promising, et en 2016, elle signe un contrat d'exclusivité avec Warner Classics. Wildschut est aujourd'hui régulièrement invitée par

les festivals partout dans le monde et se produit aussi bien en récital qu'en soliste. Elle joue avec des musiciens chevronnés comme Anne-Sophie Mutter, Janine Jansen et Vesko Eschkenazy ; elle est apparue aux côtés de grands orchestres tels que le Pittsburgh Symphony Orchestra, le Sinfonieorchester Basel et l'Orchestre symphonique municipal de João Pessoa au Brésil. Elle interprète ce matin un programme consacré à Schubert, Franck et Saint-Saëns.

Un simple coup d'œil à l'œuvre de **Franz Schubert** révèle qu'il a très peu composé pour le violon. Cela ne peut que frapper, alors qu'il était connu pour être un violoniste de talent. Ceci s'explique probablement par le succès du violoniste virtuose Niccolò Paganini, dont le jeu était vertigineux. Le style de composition de Schubert, caractérisé par un lyrisme débordant, est diamétralement opposé à toute exubérance technique. *La Sonate pour violon et piano en la majeur* comporte quatre mouvements. Dans le premier, *Allegro moderato*, la maîtrise de Schubert comme compositeur de lieder transparait clairement. Le violon attire toute l'attention par sa grande inventivité lyrique, alors que le piano n'a qu'une fonction d'accompagnement. Dans le deuxième mouvement, *Scherzo presto*, les deux instruments sont d'importance égale et échantent sur un ton badin. L'écriture du troisième mouvement, de forme ABA, évoque à nouveau l'écriture de lieder du compositeur. Contrairement au premier mouvement, le rôle du piano devient de plus en plus important. Dans une sonate conventionnelle, le mouvement lent viendrait avant le scherzo, mais comme le finale, *Allegro Vivaco*, est d'un caractère très semblable à celui du scherzo, Schubert a échangé les mouvements centraux pour assurer un contraste suffisant.

Comme Schubert, **César Franck** conçut sa *Sonate pour violon et piano en la majeur* en quatre mouvements. Il l'offrit en cadeau de mariage à son bon ami le célèbre violoniste Eugène Ysaÿe.

Ce dernier était reconnu comme l'un des plus grands virtuoses de son époque, mais la partition de Franck ne témoigne pourtant pas d'une grande recherche d'habileté technique et de virtuosité. La sonate commence de façon hésitante avec un accord dissonant de cinq notes au piano, après quoi le violon développe une mélodie lyrique. Comme dans la sonate de Schubert, le deuxième mouvement n'est pas le mouvement lent attendu : Franck met à la place un *Allegro* nerveux où les deux instruments rivalisent entre eux. Le troisième mouvement, *Recitativo fantasia*, est de forme très libre ; les rythmes répétitifs donnent à ce mouvement un caractère méditatif. Le finale animé témoigne de l'excellente maîtrise de la technique de canon du compositeur. Des thèmes des mouvements précédents se font également entendre : le principe cyclique est fréquent dans l'œuvre de Franck.

Après ces deux grandes sonates, Wildschut clôt le concert avec la populaire *Danse macabre* de **Camille Saint-Saëns**, basée sur le poème éponyme d'Henri Cazalis, arrangée pour piano et violon. On peut presque entendre le poème mot à mot en écoutant la musique. Ainsi, la « harpe » sonne les douze coups de minuit, la mort s'empare de son violon et l'orchestre joue une mélodie de valse berçante. À la fin, le coq (le hautbois) chante et la danse lugubre s'achève brusquement.

Maarten Sterckx

A NEW GENERATION OF CHAMBER MUSICIANS

Although the Dutch violinist Noa Wildschut is only 17 years old, she is already a star in her own right in the classic music world. Critics have praised her original, refined and spontaneous style. At the age of seven, she made her debut at the Concertgebouw in Amsterdam, performing during "The Night of the Promising". In 2016, she was signed by Warner Classics as an "exclusive recording artist". Nowadays Wildschut is very much in demand, for festivals, recitals and solo performances around the world. She has performed with experienced musicians such as Anne-Sophie Mutter, Janine Jansen and Vesko Eschkenazy and has also given solo performances with leading orchestras such as the Pittsburgh Symphony Orchestra, the Sinfonieorchester Basel and the Orquestra Sinfônica Municipal de João Pessoa in Brazil. Today Wildschut will perform a programme with works by Schubert, Franck and Saint-Saëns.

A closer look at **Franz Schubert's** output reveals that he composed hardly any works for violin. Which is surprising, considering he was widely regarded to be a talented violinist. This is probably due to the success of the violin virtuoso Paganini and his dazzling technique. Schubert's compositional style, which is characterised

by an exalted lyricism, is diametrically opposite any technical exuberance. His *Violin Sonata in A major* has four movements. In the first movement, the *Allegro moderato*, Schubert's brilliance as a composer of Lieder is already apparent. The violin commands all the attention with amazing lyrical inventiveness, whereas the piano merely serves as an accompaniment. In the second movement, the *Scherzo presto*, both instruments are treated on an equal footing in this humorous composition. The third slow movement is composed in ABA form, and is reminiscent in many ways of Schubert's Lieder. Unlike in the first part, the piano plays an increasingly important role in this movement. The Andantino would precede the Scherzo in a conventional sonata. However Schubert switched the order to provide a sufficient contrast, because the finale, the *Allegro Vivaco*, feels very similar to the *Scherzo* in character.

Like Schubert, **César Franck** composed a four-part sonata with his *Sonata in A major for Violin and Piano*. He composed this work as a wedding present for his good friend, the world-renowned violinist Eugène Ysaÿe. Although Ysaÿe was widely considered to be one of the greatest violin virtuosos of his time, there is hardly any technique or virtuoso ingenuity to be found in Franck's score. The *Sonata* starts

out hesitantly, and introduced by a dissonant set of five notes on the piano, after which the violin develops a lyrical melody starting from this. The second movement is not the expected slow movement, as in Schubert's sonata. Instead Franck chooses a nervous *Allegro*, with the violin and piano rivalling each other. The third movement, the *Recitativo fantasia*, is very free in both structure and expression. The recurring rhythms make this movement more meditative. The lively finale is a magnificent example of Franck's superb command of canonic writing, repeating themes from the previous movements. This cyclical principle is typical of Franck's work.

After these two big sonatas, Wildschut ends her concert with **Camille Saint-Saëns's** popular *Danse macabre*. Saint-Saëns was inspired by Henri Cazalis' eponymous poem for this work. You can almost hear the poem while you listen to his composition. The 'harp' plays the twelve strokes of midnight, Death grabs his fiddle to call forth the dead and the orchestra plays a swaying waltz-like melody. At the end of the night the rooster (the oboe) crows and the macabre dance abruptly ends. Today you will hear an arrangement for piano and violin.

Maarten Sterckx

